

нераздѣлно... Ти си въ мене... и ти си само любовь... И азъ... ние, сме само двама... И винаги ще бждемъ само двама... Заклевамъ се...

И азъ отново я милвамъ. Оправямъ я, слагамъ ржцетъ ѝ на гърдитъ и ги цѣлувамъ, цѣлувамъ. И не се боя...

Кой казва че умрѣлитъ сж страшни? О, тѣ сж такива кротки, озарени, сякашъ приети въ друго, безмятежно царство!

Азъ се чувствамъ така добре съ нея. Навеждамъ се и тихо-тихо шепна:

— Любима Магда, прости ми за всичкитъ огорчения презъ живота. Прости ми... Ти можешъ да ми простишъ... Можешъ... Ти можешъ...

Но нѣкой е влѣзналъ въ стаята. Той ме дърпа за рамото. Виждамъ — тате. Той плаче и ме тегли. Азъ го гледамъ и въ безпаметство шепна:

— Преди малко... Преди минута... Тя заспа като дете... Само каза — а? Господи! Какъ може така? И тя нѣма никога да се събуди!... Какъ така?...

К Р А Й.